

מ"ת 4016/04/14 - מדינת ישראל נגד משה תשובה

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 4016-04-14 מדינת ישראל נ' תשובה(עציר)

בפני כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב משה תשובה (עציר)

החלטה

בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לגמר ברור דינו.

העובדות הצריכות לעניין-

1. במהלך השנים 2010-2011 נוהלו כנגד המשיב מספר חקירות ע"י היחידה הארצית לפשיעה כלכלית ורשות המיסים, אשר בסופן הוגש ביום 18/5/11 כתב אישום כנגד המשיב. נוכח חקירה נוספת שנפתחה נגד המשיב, תוקן כתב האישום האמור ובתאריך 5/2/12 הוגש לבית משפט השלום בפתח תקווה כתב אישום מתוקן (להלן: "**כתב האישום המקורי**").

2. כתב האישום המקורי מייחס למשיב עבירות חמורות מסוג פשע ובהן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניכוי תשומות שלא כדין במטרה להתחמק מתשלום מס, סיוע לאחר להתחמק מתשלום מס, שימוש בכל מרמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס וניהול פנקסי חשבונות כוזבים במטרה להתחמק מתשלום מס.

3. בהתאם לעובדות כתב האישום המקורי, בשנים 2008-2010 היה המשיב, מנהלה בפועל של חברת רמש אנרגיה ושירותים (להלן: "**חברת רמש**"), שעסקה באספקת דלק ושמונים ובשנת 2011 היה מנהלה הפעיל של חברת אופל דלקים בע"מ (להלן: "**חברת אופל**").

המשיב וחברת רמש מכרו ללקוחותיהם סולר מהול בחומר אחר, תוך שימוש במרמה ויצירת מצג

שווא לפיו המדובר בסולר תקני ובכך קיבלו דבר במרמה, תוך הגדלת רווחיהם בנסיבות מחמירות.

עוד נטען כי בתקופה הרלוונטית רשמו המשיב וחברת רמש בספרי הנהלת החשבונות של חברת רמש 120 חשבוניות

פיקטיביות בסך של 27,298,200 ש"ח, אשר נוכו בדיווחיה התקופתיים של חברת רמש. במעשיהם פעלו במטרה להתחמק מתשלום מס בסך של 3,779,412 ש"ח.

המשיב וחברת רמש הוציאו לאחר חשבוניות פיקטיביות על שם חברת רמש בסך של 2,180,800

במטרה לסייע לאחר להתחמק מתשלום מס. במעשיהם פעלו במטרה לסייע לאחר להתחמק מתשלום מס בסך של 300,800 ₪.

נוסף על כך, מכרו המשיב וחברת רמש, 876,371 ליטר סולר לתחנת דלק פירטית במושב מחסיה, אולם בדיווחיהם רשמו בכזב כי מכרו רק 410,762 ליטר סולר. במעשיהם הוציאו המשיב וחברת רמש חשבוניות פיקטיביות והגישו דיווחים כוזבים, במטרה להתחמק מתשלום מס הנובע ממכירת 465,609 ליטר סולר בסך של 2,668,222 ש"ח תוך שימוש במרמה ותחבולה. בעשותם כאמור, פעלו במטרה להתחמק מתשלום מס בסך של 362,442 ₪.

עוד בהתאם לכתב האישום, ניהלו המשיב וחברת רמש פנקסים כוזבים וכן הגישו דיווחים כוזבים לרשות המיסים במסגרת זאת במטרה להתחמק מתשלום מס בעשרות מיליוני שקלים.

המשיב וחברת אופל רשמו בספרי הנהלת החשבונות של חברת אופל, 17 חשבוניות פיקטיביות על

שם חברת לב אנרגיה בע"מ בסך של 12,932,476 ש"ח, מבלי שבצעו או התכוונו לבצע את העסקאות המפורטות בחשבוניות, אשר נוכו בדיווחיה התקופתיים של חברת אופל.

במעשיהם אלו פעלו המשיב וחברת אופל במטרה להתחמק מתשלום מס בסך של 1,783,790 ₪.

לבסוף, נטען כי המשיב הוציא 3 חשבוניות מזויפות ע"ש חברת ח.י. מיטב בסך של 1,744,262 ש"ח כשסכום המס הנובע מהן הינו בסך של 240,587 ₪.

4. במהלך ניהול ההליך בכתב האישום המקורי, בתאריך 27.11.12, לאחר שמיעת עד המדינה בתיק, לא התייצב המשיב לדיון, עורכי הדין שייצגו אותו התפטרו ובית המשפט הוציא צו הבאה כנגד המשיב.

5. בתאריך 10.12.12, כשבוע לפני יציאת המשיב מהארץ, התייצב המשיב לדיון וביקש דחיה לצורך מינוי סניגור חדש מטעמו. בית המשפט נעתר לבקשתו ודחה את הדיון ליום 19.12.12. בהחלטתו הזהיר בית המשפט את המשיב כי אם לא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה והדיון יתקיים בהעדרו.

6. בתאריך 17/12/12, בעת שההליך הפלילי נשוא כתב האישום המקורי מתנהל, יצא המשיב את גבולות הארץ וזאת חרף הזהרת בית המשפט כאמור בסעיף 5 לעיל. לשיטת המבקשת, היה תלוי ועומד כנגד המשיב באותה עת אף צו עיכוב יציאה מן הארץ.

7. בעקבות עזיבת המשיב את הארץ, הוטלו ההליכים המשפטיים נגדו בהחלטת בית המשפט מיום 2/5/13.

8. ביום 24.3.14 בחלוף כשנה וארבעה חודשים, חזר המשיב ארצה, עוכב בנמל התעופה "בן גוריון", ובהמשך לכך נעצר.

9. לאחר מעצרו של המשיב, חודשו ההליכים בגין כתב האישום המקורי וכן הוגש נגד המשיב כתב אישום נוסף, המייחס לו ביצוע של עבירות קבלת דבר במרמה, שיבוש הליכי משפט והפרת הוראה חוקית (להלן: "**כתב האישום החדש**"). בד בבד עם הגשת הבקשה לחידוש ההליכים בתיק המקורי ועם הגשת כתב האישום החדש, הוגשה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

10. בהתאם למיוחס בכתב האישום החדש, עובר לחודש דצמבר 2012, עמד כנגד המשיב צו עיכוב יציאה מן הארץ, שהוטל במסגרת החקירות השונות שנוהלו בעניינו. בתאריך 10.12.12, בשעה שהמשיב גמר בדעתו לצאת מן הארץ, התייצב המשיב לדיון בבית המשפט וביקש דחיה לצורך מינוי סניגור חדש מטעמו. בית המשפט נעתר לבקשתו של המשיב ודחה את הדיון ליום 19.12.12. לאחר שהזהיר את המשיב כי אם לא יתייצב לדיון יוצא כנגדו צו הבאה.

בתאריך 17.12.12 יצא המשיב מן הארץ, בידיעה שלא יתייצב להמשך הדיונים הקבועים למשפטו באותה עת בתאריכים 19/12/12, 10/4/13, 8/4/13, 6/3/13, 4/3/13, 19/2/13 ו- 17/4/13. בעשותו כן, נטען כי המשיב הפר הוראה חוקית ופעל לשיבוש הליכי המשפט.

עוד נטען כי במהלך תקופת הדחייה שניתנה ע"י בית המשפט לבקשת המשיב, פעל המשיב להוצאת דרכו מחדש ממשרד הפנים במרמה, תוך הצגת מצג שווא ובידיעה שדרכו מופקד בידי משטרת ישראל. בעשותו כאמור פעל לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

זירת המחלוקת ותמצית טיעוני הצדדים -

11. במהלך הדיון לא הייתה מחלוקת של ממש באשר לקיומן של ראיות לכאורה בנוגע לכתב האישום המקורי והצדדים מקדו טיעוניהם בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדותיו של כתב האישום החדש. בהקשר זה, הפנתה המבקשת להודעות ומסמכים בתיק החקירה וטענה כי צו עיכוב היציאה מן הארץ, שהוטל על המשיב בחקירות השונות עמד בתוקפו עובר ליציאת המשיב מן הארץ, נוכח השילוב בין מועדי נתינת הצווים לבין מועדי הגשת כתבי האישום בפרשה, כל זאת בהסתמך על האמור בסעיף 58 (א) לחוק המעצרים.

12. לשיטת ב"כ המשיב, אין מתקיימות ראיות מספקות להוכחת עובדות כתב האישום החדש. ב"כ המשיב טען כי מן ההחלטות שעניינן הארכת תוקף הערבויות במסגרת החקירות השונות, יש ללמוד כי ההארכות הוגבלו בזמן ומכאן שהצו לא היה בתוקף בעת יציאת המשיב מן הארץ והמשיב לא הפר את תנאי שחרורו. באשר לעבירה של שיבוש הליכי משפט, טען הסניגור כי זו אינה הולמת מצב של יציאה מן הארץ במצב של הליך תלוי ועומד. בנוגע לעבירה של קבלת דבר במרמה, גרס הסניגור כי אין די ראיות להוכיח את המרמה וכי מרשו שכח היכן מצוי דרכו וסבר כי הוא הושחת.

13. באשר לקיומן של עילות מעצר, טוענת המבקשת כדלקמן:

א. קיימים סבירותי אימנצור של המשביעדתו הליכי ביאלישיבושה ליכימשפט, להשפעה עלעדים ולהתחמקות מהליכי שפיטה האומריצויעונשהמאסר, ולפיכך קמה עילת מעצר בהתאם לסעיף 21(א)(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) (להלן: "החסד"פ).

ב. קיימים סבירותי אימנצור של המשביעדתו הליכי סכנתביטחון הציבור, לרבות

רכושו, ולפיכך מתקיימת עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחסד"פ.

ג. בית המשפט ציווה עלמתן ערובה והמשיבהפראתנאיהשחרורבערובה ולפיכך קמה עילה למעצרו לפי סעיף 21(א)(2) לחסד"פ.

עוד גורסת המבקשת כי עילות המעצר מקבלות משנה תוקף בשלחומרת העבירות המיוחסות למשיב, שהינן עבירות מתוחכמות בהיקפיהן משמעותיים מאוד, בשלהעובדה שהמשיב לאנרעמרשויות החוק והמשיך לבצע עבירות על אף חקירות והגשת כתב האישום הראשוני כנגדו ובשל העובדה שהמשיב יצא אגבולות הארץ בעוד ההליך הפלילי נגדו התנהל.

המבקשת סבורה כי נוכח מסוכנותו של המשיב והימלטותו מן הארץ במהלך ניהול ההליך הפלילי נגדו, אין ניתן לתת בו אמון ועל כן אין מקום לקבוע חלופת מעצר בעניינו.

14. לטענת המשיב, אף אם הייתה הפרה של תנאי השחרור, ניתן להסתפק לגביו בחלופת מעצר ולתת לו הזדמנות נוספת. עוד גורס ב"כ המשיב, כי לו הייתה מסוכנותו של המשיב מחייבת מעצר, הייתה המדינה עומדת על מעצרו בנוגע לתיק המקורי ומשבחרה שלא לעשות כן, הדבר מצביע על העדר מסוכנות המצדיקה מעצר. עוד הדגיש הסנגור בטיעונו, כי המשיב נטול הרשעות קודמות ובחר לחזור לארץ מרצונו, בידעו שהוא עלול להיעצר, ומכאן שיתייצב בעתיד להמשך משפטו.

קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות בכתב האישום החדש -

15. בהתאם להלכת זאדה, שומה על ביהמ"ש לשאול עצמו, לעניין קיומן של ראיות לכאורה, האם טיבן של הראיות שהוצגו בפניו, הוא כזה שקיים סיכוי סביר לכך שאותן ראיות תהפוכנה בסוף ההליך הפלילי לראיות רגילות אשר על פיהן, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתו של הנאשם. "ראיות לכאורה להוכחת האשמה" הן אפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל - יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר (ר' בש"פ 8087/95 בעניין זאדה).

לאחר שבחנתי את תיק החקירה, נחה דעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות למשיב, וזאת כפי שיפורט להלן;

16. מן המסמכים המצויים בתיק החקירה עולים הנתונים הבאים:

א. ביום 14/6/10 נעצרה משיבועלפיהחלטתביתהמשפט (כב' השופטארניה (בהליךהמעצרלצרכיחקירה (מ"י 10-06-20375, מיום 14/6/10) שוחררהמשיבבתנאיםהבאים:

1. מעצר בית מלא.

2. התחייבותעצמיתעלסך 100000 ₪.

3. ערבותצדג' בסך 500000 ₪ שנחתמהעלידימריתשובהומזלתשובה.

4. הפקדתערבוןכספיבסךשל 40000 ₪.

5. צו עיכוב יציאה מהארץ למשך 180 יום.

ב. בתאריך 29/11/10, בהסכמתהצדדים, הוארחתוקפםשלהתנאיםב - 180 ימיםנוספים.

ג. בתאריך 18/5/11, הוגשלבית משפט השלום בפתח תקווה כתבאישוםנגדהנאשם (ת"פ 11-05-37559).

ד. ביום 27/10/11 נעצרהמשיב ושחררשובעלדיביתהמשפט (כב' השופטארניה (בתנאיםהבאים (מ"י 11-10-40100):

1. התחייבותעצמיתעלסך 1000000 ₪.

2. ערבותצדג' בסךשל 500000 ₪, שנחתמהעלידימראיתיוזוארץ.

3. הפקדה כספית בסך של 150000 ₪.

4. צו עיכוב יציאה מהארץ למשך 90 יום.

ה. בתאריך 25/12/12 שינהביתהמשפטאתתנאיההפקדה.

ו. בתאריך 5/2/12 הוגש נגדהמשיבכתבאישוםמתוקן.

ז. בתאריך 27/11/12 הוצאנגדהנאשםצוהבאה, היותולאהתייצבלדיון.

ח. בתאריך 17/12/12 בעודשההליךהפלילימתנהלנגדו, עזבהנאשםאתהארץולאשבועד למועד מעצרו.

17. **סעיף 58 (א) לחסד"פ** קובע כדלקמן:

" הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית המשפט רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה, לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים, אם הוגשה בקשה באישור תובע".

המסקנה המתבקשת הנה כי משהוגש כתב אישום המקורי בתוך תקופת 180 הימים, שבמסגרתם היו תנאי השחרור בתוקף לאחר הארכה, הרי שתנאי השחרור, לרבות צו עיכוב היציאה מן הארץ, היו בתוקף בעת שיצא המשיב מן המדינה.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט לוי בבש"פ 7021/06 וקנין נ' מ"י (6/9/06):

" מעיון בסעיף 58(א) אתה למד, כי תנאי שחרור בערובה שהוטלו על חשודים מכח סעיף 44 הותנו בתנאי אחד בלבד - הגשתו של כתב-אישום בתוך תקופה של 180 ימים מיום שנקבעו הערובות - ורק אם תקופה זו חלפה מבלי שהוגש כתב אישום, ובית-המשפט לא הורה על הארכתן של הערובות, הן פוקעות ומתבטלות מעצמן, בלא צורך בפעולה משפטית כלשהי (השוו: בש"פ 78/91 ועקנין נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 127, 129). **בעניינו של העורר לא התקיים התנאי המפקיע הקבוע בסעיף 58(א), וכתב-האישום בעניינו הוגש במהלכה של תקופת 180 הימים. מכך מתחייב כי תנאי השחרור שנקבעו לו ממשיכים לחול גם לאחר הגשתו של כתב-האישום, ויהיו תקפים עד לסיום משפטו.** מסקנה זו נגזרת גם מסעיף 63 לחוק המעצרים. סעיף זה קובע כי כאשר משפטו של הנאשם מסתיים בזיכוי - הוא מופטר מכל הערבויות שהושטו עליו. דא עקא, הסדר מקביל לא נקבע בחוק לגבי השלב שבו הסתיימה החקירה והוגש נגד החשוד כתב-אישום, ומכאן שאין באותו שלב כדי להביא לפקיעתם של תנאי השחרור, וממילא אין המשיבה צריכה ליזום הליך נוסף, בפני הערכאה אליה הוגש כתב האישום, ולעתור להגביל את שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים פעם נוספת" (הדגשות שלי - ה.ר.ש).

18. במקרה בו עסקינן, צו עיכוב היציאה מן הארץ הוטל לראשונה בהחלטת כב' השופט ארניה ביום 15/6/10. בתאריך 29/11/10, קרי: בתוך מסגרת 180 הימים, הוארך תוקפם של התנאים ב - 180 ימים נוספים. בתאריך 18/5/11, כלומר בתוך מסגרת 180 הימים הנוספים של הארכת הערבויות, הוגש כתב אישום נגד המשיב. התוצאה הנה שצו עיכוב היציאה מן הארץ עומד בתקפו עד לתום ההליך המשפטי נגד המשיב. בהמשך לכך, בעת שעזב המשיב את הארץ ביום 17/12/12 (ראו פלט כניסות ויציאות), בשעה שמשפטו עדיין מתנהל, הפר המשיב לכאורה הוראה חוקית.

19. יתרה מכך, בהתאם לסעיף 48 (א) לחסד"פ: "שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלשבש הליכי משפט". אין מחלוקת כי המשיב לא התייצב לדיונים שנקבעו במשפטו אלא עזב את הארץ בידועו אודות דיונים אלו (ר' למשל הודעת המשיב מיום 30/3/14 בע' 2, 3: " היה לי משפט ידעתי שיש לי דיונים אבל לא חשבתי על זה אמרתי שהדיונים ידחו קצת נחזור נטפל בזה"). המסקנה המתבקשת הנה, כי אף ללא קשר לצו עיכוב היציאה מן הארץ, הפר המשיב לכאורה את תנאי שחרורו בכך שלא התייצב לדיונים שנקבעו במשפטו.

20. ויודגש - לטענת הסניגור, המשיב לא היה מודע לכך שבעת יציאתו מהארץ היה תלוי ועומד נגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ. שאלת מודעותו של המשיב תוכרע במסגרת התיק העיקרי, ברם אומר כי העובדה שפנה למשרד הפנים ומסר כי דרכו הושחת בכדי לקבל דרכון אחר מזה שהופקד במשטרה, מקטינה את סבירות טענת המשיב בהקשר זה. לא זו עם זאת, אין טענה כי המשיב לא היה מודע לתאריכי משפטו, שכן אלו נקבעו בידיעתו ובנוכחותו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 22/10/12), והוא אף הוזהר מפורשות ע"י כב' השופט ד"ר קובו בתאריך 10/12/12, כי עליו להתייצב להמשך משפטו אחרת יוצא נגדו צו הבאה, ומכאן כי הייתה למשיב מודעות ברורה להפרת תנאי שחרורו, לפחות בכל הנוגע לעצם

הצורך להתייבב להמשך משפטו.

ניתן אף לומר שקיים בסיס לטענת המבקשת כי ביוצאו מן הארץ, על רקע מכלול מעשיו והנסיבות שאפפו את היציאה כמתואר לעיל, עשה המשיב דבר בכוונה להכשיל הליך שיפוטי ומכאן כי קיימות ראיות לכאורה אף לעבירה של שיבוש הליכי משפט.

21. באשר להוצאת הדרכון החדש במרמה- המשיב מאשר בהודעתו מיום 30/3/14 (ע' 3) כי זמן קצר בטרם יצא מן הארץ בפעם השנייה ב - 2012, הוציא דרכון חדש ממשרד הפנים. לטענת המשיב בהודעה זו, לא זכר אם הביא את הדרכון חזרה למשטרה או לא והיה בטוח שהושחת בכביסה (ראה גם טופס הבקשה למשרד הפנים המצוי בתיק החקירה). המשיב מאשר שהצהיר למשרד הפנים כי דרכונו הושחת או אבד (ע' 3). כן מאשר המשיב בחקירתו כי הניח שיעצר כשיחזור לארץ (ע' 4), מה שמצביע על מודעות לכך שעזיבתו את הארץ לא הייתה חוקית. בחקירתו השנייה מיום 31/3/14, מאשר המשיב את מסמכי הוצאת הדרכון החדש וכן שהפקיד את דרכונו במשטרה ביום 24/2/11 (ע' 2). עוד מוסר המשיב כי נטל ידנית את דרכונו ממשרד הפנים ולא חיכה למשלוח הרגיל בדואר (ע' 3), מה שמתיישב עם רצון לצאת את הארץ בבהילות.

לסיכום - מבחינה נסיבתית, מכלול הראיות הקיימות בתיק, לרבות עיתוי הגשת הבקשה לדרכון חדש, עובדת מודעותו של המשיב לכך שדרכונו הקודם הופקד במשטרה, כריכת הנפקת הדרכון בהימלטות מדיונים שנקבעו במשפט, והעילה המוצהרת להנפקת הדרכון (עליה אמר המשיב בהודעתו מיום 31/3/14: "זה הדבר הראשון שעלה לי בראש..."), מבסס פוטנציאל ראייתי להרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, אף אם ההכרעה הסופית בדבר תתקבל כמובן ע"י המותב שידון בתיק העיקרי, לאחר שמיעת מלוא גרסת המשיב ולאחר עמידתו בחקירה נגדית בהקשר זה.

עילות מעצר ובחינת האפשרות להסתפק בחלופה -

22. העבירות הכלכליות, אותן ביצע לכאורה המשיב במסגרת האישום נשוא כתב האישום המקורי, מקימות את עילת המסוכנות לקופה הציבורית. המשיב ביצע לכאורה עבירות מסחורות מסוג פשע לאורך שנים ועשה זאת בתחום ובשיטות. התחכום והשיטיות שבהתנהלות המשיב, כמו גם היקפן הגדול של עבירות המסכלפי הציבור, הנאמד במיליוני שקלים, מצביעים על מסוכנותו הכלכלית של המשיב. הצטברותן של העבירות, התדירות והתכופה שבביצוען, השימוש במספר חברות (רמש, אופל), החזרה על ביצוע עבירות אף לאחר הגשת כתב האישום המקורי וגודל הנזק שנגרם לביטחון הציבור ולקופת המדינה, מעידים על כך שמדובר במי שבחר לבצע עבירות באורח סדרתי וממושך ומכאן מסוכנותו המוחשית לרכוש הציבור.

ניתן להפנות בהקשר זה למשל לדברי כב' השופט מצא **בבש"פ 2797/04 מ"י נ' קעדאן**, בו נדון עניינו של נאשם בעבירות של הפצת חשבוניות-מס פיקטיביות, שנעברו בנסיבות מחמירות, ובעבירות של ניכוי מס תשומות שלא כדון בכוונה להתחמק מתשלום מס. ביהמ"ש העליון פסק כדלקמן:

"בצדק טען בא-כוח המדינה, כי שחרורו של המשיב ממעצר כרוך בנטילת סיכון כבד כי המשיב ימשיך לבצע עבירות נוספות מאותו הסוג. ביצוע עבירות מן הסוג האמור מסב נזק כבד לציבור; ומשחידש המשיב את פעילותו העבריינית זמן קצר לאחר מעצרו לחקירה ושחרורו בערובה - ותוך הפרה בוטה של התנאים שנקבעו לשחרורו - החזרתו למעצר

היותה אמצעי נדרש למניעת ביצוען של עבירות נוספות על-ידי. לא למותר להוסיף, כי שחרורו של המשיב ממעצר כורך גם חשש כי יוסיף להשמיד ראיות ולשבש את מהלכי המשפט. הנחת בית-המשפט המחוזי, כי הגבלת המשיב לבית-מגוריו וחיובו להפקיד עירבון במזומנים מהווים אמצעים חלופיים שבכוחם להשיג את מטרת המעצר, אינה מקובלת עליו".

הדברים האמורים בעניין קעדאן יפים אף לענייננו, שכן גם המשיב חידש את פעילותו העבריינית זמן קצר לאחר שחרורו בערובה בחקירה הראשונה ואף הפר כאמור את תנאי שחרורו בערובה, הן בבצעו את העבירות נשוא כתב האישום המקורי המתוקן והן ביציאתו מן הארץ במהלך ניהול משפטו.

23. עילה נוספת הקיימת בעניינו של המשיב הנה החשש מפני התחמקות מהליכי השפיטה והחשש מפני שיבוש הליכי המשפט. המשיב שוחרר בשעתו תוך הפקדת ערבויות כספיות משמעותיות ביותר, ברם הדבר לא הרתיעו ולא מנע ממנו להימלט מן הארץ בעיצומו של ניהול התיק המקורי נגדו. המשיב התעלם מצו עיכוב היציאה מן הארץ שהיה תלוי ועומד נגדו, ובעיקר, התעלם מדברי כב' השופט ד"ר קובו, אשר הזהירו ימים ספורים טרם יציאתו מן הארץ, כי עליו להתייבב לדיונים המרובים שנקבעו בעניינו, אחרת יעצר. יתרה מכך, על מנת לאפשר את יציאתו מן הארץ, חרף הפקדת דרכו במטרה, לא היסס המשיב לפנות בכזב למשרד הפנים ולבקשם להנפיק עבורו במהירות, בהליך מזוז, דרכון, כל זאת בטענה חסרת בסיס כי הדרכון הושחת בכביסה או אבד. מעשיו של המשיב בהקשר זה מעידים על תעוזה גבוהה ועל כך שאין על המשיב מוראו של הדין. העובדה שהמשיב עלול לעמוד בפני ענישה מחמירה לצד העובדה שכבר נמלט בעבר מישראל בעיצומו של ההליך המשפטי, מגבירים את החשש פן יימלט המשיב פעם נוספת מאימת הדין ומצביעים על כך שיקשה מאוד ליתן בו אמון.

23. לבסוף, צודקת המבקשת בטענתה, כי ההפרה הבוטה של תנאי שחרורו של המשיב, מהווה אף היא עילה עצמאית למעצרו של המשיב, בהתאם להוראת סעיף 21(א)(2) לחסד"פ.

24. אף במקרים בהם קיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר, על ביהמ"ש לבחון כלום ניתן לאיין את המסוכנות ולהשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחרות המשיב פחותה.

אל מול הנתונים המלמדים על מסוכנותו של המשיב, על העדר המורא מן החוק ועל החשש המוחשי מהימלטותו מן הדין, יש לציין לכף הזכות את העובדה שאין לחובת המשיב הרשעות קודמות, כמו גם את העובדה שחזר מיוזמתו לארץ, חרף התבונה כי הוא עתיד להיעצר וכי משפטו יחודש.

בשקלי את הנסיבות כולן, סבורני כי בטרם קבלת החלטה סופית, ומבלי שהדבר ייצור ציפייה או הסתמכות מטעמו של המשיב, מן הראוי לקבל תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

שרות המבחן מתבקש להגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב וזאת עד למועד הדיון הנדחה.

כב' השופט התורן המרחבי מתבקש למסור את ההחלטה לצדדים ולקבוע בתיאום עמם את מועד הדיון הנדחה לצורך קבלת תסקיר שרות המבחן.

העתק הפרוטוקול יועבר לשרות המבחן.

המשיב עצור עד למתן החלטה אחרת ויובא לדין הנדחה באמצעות שב"ס.

ניתן בתאריך 9 באפריל 2014